

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

9. ČERVENCE 2017

Z obsahu:

Milované děti – jistota naděje

Katecheze Svatého otce
při generální audienci
14. června 2017, náměstí
Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

**Blahoslavený
Jakub de Voragine**
Libor Rösner
- strana 4 -

Našel své kořeny
- strana 5 -

Promluva o svěcení neděle
Sv. Jan Maria Vianney
- strana 7 -

Kardinál Sarah:
V eucharistické úctě
se učte od sv. Jana
Pavla II. a sv. Matky
Terezy
- strana 7 -

Veliké tajemství
P. Silvestr M. Braitto OP
- strana 8 -

**Suma o darech
svatého Josefa (75)**
- strana 10 -

**Protestantská
reformace (2)**
- strana 11 -

*Středem křesťanského manželství je Bůh. Dva lidé se spojují,
aby si společně pomáhali na cestě ke spáse a aby k Bohu přivedli také své děti.*

Milované děti – jistota naděje (Lk 15,20–24a)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci

14. června 2017, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes máme audienci na dvou místech spojených velkoplošnými obrazovkami. Nemocní jsou v aule Pavla VI., aby nemuseli snášet takové horko. Budeme spojeni Duchem Svatým. Zdravíme ty, kdo jsou v aule!

Nikdo z nás nemůže žít bez lásky. Ohavné je otroctví, do něhož bychom mohli upadnout, kdybychom měli za to, že lásku je třeba si zasloužit. Možná, že úzkost soudobého člověka se z velké míry odvozuje právě z domněnky, že nejsme-li dostatečně silní, přitažliví a krásní, nebude se o nás nikdo zajímat.

Mnoho lidí se dnes chce zviditelnit jenom proto, aby zaplnili vnitřní prázdnotu, jako bychom byli lidmi věčně potřebujícími potvrzení.

Představíte si však svět, kde všichni žebrou o důvody ke vzbuzení pozornosti druhých a nikdo není ochoten mít druhého rád nezištně? Představte si takovýto svět, ve kterém neexistuje nezištná láska! Zdá se, že je to lidský svět, ale ve skutečnosti je to peklo. Tolik narcismů se rodí z pocitu samoty a osiření. Za mnohým zdánlivě nevysvětlitelným jednáním se skrývá otázka: Je možné, že si nezasloužím být nazýván jménem? To znamená

být milován, protože láska vždycky volá po jménu.

Když není anebo se necítí být milován adolescent, může vznikat násilí. Za mnoha formami sociální nevráživosti a výtržnictví je často srdce, kterému se nedostalo uznání. Neexistují špatné děti nebo zcela zlomyslní adolescenti, nýbrž nešťastní lidé. A co jiného nás může učinit šťastnými než darovaná a přijatá láska? Život lidské bytosti je výměna pohledů: toho, kdo svým pohledem na nás vyloudí první úsměv, a nás, kteří se jen tak usmějeme na toho, kdo je sklíčen ve smutku,

Pokračování na str. 13

Legenda aurea – kdo by ji neznal? Ale známe autora tohoto velkolepého díla o svatých? Blahoslavený Jakub de Voragine je pozoruhodnou osobností v dějinách katolické církve. (str. 4–5) Jeho příběhy svatých – byť obsahují i ledacos smyšleného – inspirovaly k vlastní tvorbě velké množství výtvarných umělců. Přínos Jakubovy práce spočívá však především v duchovní rovině. Příklady světců a světic jsou totiž vždy inspirací pro každého člověka, aby se zamyslel nad svým vztahem k Trojjedinému Bohu a podíval se také na svůj život s výhledem na spásu své duše: Jdu správným směrem, nesešel jsem z cesty, nezabloudil? Chceme-li dobrou radu pro kvalitní duchovní četbu, lze bezpečně říci, že díla podobná těm Jakubovým jsou zárukou, že nepustíme do své duše při četbě nějaký balast. A přidáme-li k tomu četbu mystických děl z pera světců a blahoslavených, můžeme si být jisti, že naše duchovní rozpoložení bude směřovat k vysoké kvalitě a naše cesta ke spáse bude přímější a schůdnější, bez zbytečných komplikací, které nám může způsobit právě četba nevhodných knih. Můžeme tedy prosit blahoslaveného Jakuba de Voragine, aby se za nás u Boha přimlouval a vyprosil nám milost správného rozlišování, která četba je k našemu prospěchu a která ne.

Editorial

Jestliže jsme se v minulém čísle Světa pozastavili nad Božím otcovstvím, pak v tomto čísle máme příležitost rozjímat o Božím synovství. K tomu nám poslouží úvaha P. Silvestra Braitia OP, v níž se sice zabývá tématem křesťanského manželství, avšak právě z úhlu pohledu Božího synovství. (str. 8–9) Křesťanské manželství má mj. svoji nezměřitelnou hodnotu v tom, že dva lidé se před Bohem spojují k tomu, aby se vzájemně podporovali v duchovním životě, aby společně dorostli k hlubokému spojení s Ježíšem a tak společně i s dětmi směřovali k věčné spáse. A chceme-li, inspirování blahoslaveným Jakubem de Voragine, hledat příklad mezi světcí, pak nám církevní kalendárium v tomto týdnu (ve středu 12. července) nabízí příklad přímo „ukázkový“ – rodiče svaté Terezie z Lisieux, svatého Ludvíka a Zélie Martinovy.

Stává se, a v dnešní době snad častěji než kdykoliv v minulosti, že duchovní život se kvůli návalu práce – třeba i obětované s láskou k druhým – pro vyčerpání „zvrtné“ do laxnosti až úplného opomíjení pečovat o svůj vztah s Bohem. Takto se pochopitelně syn či dcera ke svému

otci nechová – nebo aspoň by neměl. Jde-li o našeho Otce v nebi, pak je o to důležitější, abychom nezapomínali na své duchovní kořeny a nenechali si zít podmínky pro pěstování svého náboženského života. Důležitost této životní pravdy poznal i Anton Overmars, jehož svědectví si můžete přečíst na následujících stránkách. (str. 5–6) A začít můžeme třeba tím, že budeme chránit svou příležitost slavit Den Páně, jak k tomu ve svém kázání dosti nekompromisně vybízel svatý Jan Maria Vianney a jak to ustanovuje také *Katechismus katolické církve*. (str. 7)

Řádný duchovní život a cvičení se v pokoře, čili to, co učí katolická církev a co se vine jako červená nit ve spisech a životech světců, je spolehlivou cestou, jak zůstat pravdivý a věrný ve víře podle učení Ježíšova a apoštolů. Jsem přesvědčen, že by to platilo i v případě Martina Luthera, jehož myšlenky, žel, daly vzniknout protestantské reformaci (str. 11–12). Prosme tedy v tomto fatimském roce Panu Marii, aby nás uchránila od duchovní laxnosti, lenosti a pýchy. A prosme také Ducha Svatého, aby nás stále učil citlivě rozlišovat v nabízených informacích, abychom se sami zbytečně neuváděli ve zmatek a pochybení.

Daniel Dehner

Zalistuj v Matoušově evangeliu. Ten krátký úryvek, který slyšíš v dnešním třetím čtení, navazuje na významných předchozích pět veršů. Pán v nich vyčítá izraelským městům, že nepřijala jeho výzvu k pokání, ačkoliv byla svědky jeho zázraků. Vrať se tak do Ježíšovy školy. Učenním posluchačům se dnes dostane nejen poučení, ale i velké povzbuzení.

Uvaž, jak to musí být pro Pána skličující, když po tolikerém projevu slitovnosti a dobroty musí vyslovit odsuzující „Běda!“ Jak je možné, že se v jedné osobě spojuje milosrdenství s takovou přísností? Ježíšovo rozhořčení vyvolala skutečnost, že tito lidé **odmítají jeho milosrdenství**. Ve svém pyšném sebevědomí se domnívají, že je nepotřebují. Domýšlivá závrať je vynáší až k nebi, ale Pán je napomíná: *Klesnete až do pekla*.

Prokletí pýchy je v tom, že plodí tragické sebeklamy, je uzavřena do sebe a stává se stále více hluchá k jakémukoliv napomenutí a varování. Takoví *moudří a chytří* se pokládají za zcela soběstačné. Jsou si příliš jisti sami sebou, než aby věnovali pozornost prorockým znamením a výzvám k upřímnému pokání. Nedomnívej se proto, že Ježíšovo „Běda“ se týká jen oněch galilejských měst. Je aktuální stále a všude. Neuplatnilo se ve velkém v minulém století? Není vyloučeno, že patří i tobě. Nepocituješ sklon ve jménu lidské *moudrosti a chytrosti* přehlížet, či dokonce odmítat mimořádné projevy Boží milosti a přítomnosti a spolu s tím i výzvu k radikálnímu obrácení a opravdovému pokání?

Odlož alespoň na chvíli všechnu svou sebejistotu, všechny své důvody, na kterých si zakládáš jako *na moudrých a chytřích*, a otevři se zcela upřímně Ježíšovu slovu. Jeho Srdce, které se před chvílí rozhorlilo na rozumáře, nachází naopak obdivuhodné zalíbení v těch, kteří smýšlejí právě opačně. Jeho radost z takových prostých srdcí je tak veliká, že za ně slavnostně a veřejně děkuje svému nebeskému Otci. Pán nebe a země dává své poznání nikoliv *chytrým a moudrým*. Oni by totiž jeho dar pokládali za svou vlastní moudrost. Otec se raději obrací a zjevuje *maličkým a prostým*. *Ano, tak se mu zalíbilo*. Oni umějí být vděčně vnímaví k jeho hlasu, umějí ocenit jeho čas a znamení,

Nejvyšší učitel i vzor

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Učte se ode mne, neboť jsem tichý
a pokorného srdce.*

rozpoznávají jeho vnuknutí a napomenutí. A právě takovým duším dává i Ježíš poznat svého nebeského Otce. Netoužíš stát se raději jedním z těch, za které Ježíš tak vroucně velebí Otce?

Využij Ježíšova radostného rozpoložení a jdi mu upřímně předložit stav své duše. Nemusíš se bát. On ví, že stát se *maličkým* je pro tebe obtížné. On ví, jak se *lopotíš se svým vlastním břemenem*. Ale není nikoho jiného, u koho bys mohl najít *skutečnou pomoc a odpočínutí*.

Ulehčením a odpočinkem je totiž pro tebe sám Ježíš. To, co ti dnes nabízí, je jeho vlastní cesta. On sám na sobě vyzkoušel ten obtížný úkol stát se *maličkým*. Jeho obávané *jho* nikdy neponeseš sám. On je nese před tebou i s tebou a nebude tě nenesitelně tížit ani tlačit, pokud je poneš tak radostně a ochotně, jak je nese on.

Pros Ježíše, aby ti pomohl překonat strach z pokory a prostoty. To nejsou vlastnosti, které křiví, deformují nebo ušlapávají člověka. To, co ho deformuje, je právě pýcha, často skrytá a nepříznaná. Pýcha zavádí do světa nepravdy a klamu, nedopřává nikdy klidu a odpočínutí. Do skutečné reality tě uvede pokora a prostota. Teprve v takovém stavu skutečné pravdy můžeš prožívat radostnou důvěru a bezpečnou svobodu, ona tě vrací do Otcovy náruče, která *netlačí ani netíží*. Když Ježíš říká tato slova, mluví ze své vlastní osobní, stále prožívané zkušenosti: Bůh se mohl stát člověkem jen cestou pokory. Jeho pokora se snížila k tobě. Proto si za svou Matku vybral *nepatrnou služebnici*⁽¹⁾. Tebe pokora naopak pozvedá k Bohu, tak jako pozvedla ji. Není jiné základny, na které se může setkat člověk s Bohem, než pokora. Chápeš už, proč pravá velikost spočívá právě v tom, stát se *maličkým*?

Až začneš s Ježíšem zakoušet jeho jho, až okusíš, jak sladké je ve skutečnosti jeho břemeno, pocítíš teprve neodolatelnou touhu celým svým životem radostně

Liturgická čtení

1. čtení - Zach 9,9-10

Toto praví Hospodin:

„Hlasitě zajasej, síónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu, je pokorný a jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.

Zničí válečné vozy z Efraima, válečné oře z Jeruzaléma, zlomen bude bitevní luk.

Národům ohlásí pokoj, bude vládnout od moře k moři, od řeky (Eufratu) až do končin země.“

2. čtení - Řím 8,9.11-13

Bratři! Vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho.

A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás.

Nuže, bratři, nejsme vázáni povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záladnosti těla, budete žít.

Evangelium - Mt 11,25-30

Ježíš se ujal slova a řekl:

„Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrymi a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo.

Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.

Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

zpívat: *Budu tě oslavovat, můj Bože, Králi, budu velebit tvé jméno po všechny věky. Každý den tě budu velebit. Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky.*⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Lk 1,48; ⁽²⁾ Ž 145,1-2.8

Blahoslavený Jakub de Voragine

Nevíme přesně, kdy a kde se narodil. Co se data narození týče, jisté indicie nás vedou k závěru, že se tak stalo někdy kolem roku 1230. Ve svém spisu „*Janovská kronika*“ se totiž zmiňuje, že když měl asi 10 let, byl svědkem zatmění Slunce, které nad Janovem nastalo v roce 1239. A ačkoliv se celý život označoval za Janovana, přídomek „*de Voragine*“, tj. „*z Voraga*“, nebude určitě nahodilý a s největší pravděpodobností bude odkazovat na nějakou jeho spojitost s městečkem Vorago (dnešní Varese) ležícím poblíž Janova.

Prvním přesným datem, které z jeho života známe, je rok 1244, kdy vstoupil do dominikánského řádu. Studoval na univerzitách v Boloni a Paříži, v roce 1252 se stal profesorem teologie a začal přednášet bratřím dominikánům v řádových školách biblistiku. Jeho jméno získávalo v rámci dominikánské rodiny zvuk, není proto divu, že se časem stal převorem kláštera v Comu, později i v Boloni a Asti. V řádové hierarchii stoupal i nadále a v roce 1267 se stal provinčním představeným lombardské provincie. V jejím čele stál až do roku 1277, v roce 1281 pak byl za provinciála zvolen opětovně, tentokrát spravoval úřad do roku 1286. Mezitím v roce 1283 nahradil ve funkci generálního představeného dominikánů, nedávno zesnulého P. Jana de Vercelliho, a řád provizorně vedl až do roku 1285, kdy byl na gene-

rální kapitule zvolen za nového generála P. Munio de Zamora.

P. Jakub byl rád, že se tohoto břemena zbavil, nebyl žádným sběratelem funkcí, jak by se mohlo někomu jevit, naopak se jim spíše vyhýbal a přijímal je čistě jen z poslušnosti. Svě postavení využíval vždy k tomu, aby hlásal slovo Boží – nezatížené vlastními představami či jedem dobových herezí. Dokonce i v rámci řádu bratří kazatelů se vyjímal svými kazatelskými a řečnickými schopnostmi, stejně tak byl znamenitým diplomatem, a toho hojně využíval zejména papež Honorius IV. Dobré zkušenosti s jeho počínáním na diplomatickém poli vedly následujícího papeže Mikuláše IV. k rozhodnutí učinit z něj v roce 1291 prostředníka v jednáních mezi Apoštolským stolcem a městem Janov, na něž jako na mocného hráče v tehdejší evropské politice byl uvržen interdikt kvůli podporování sicilských vzbouřenců proti Neapolskému království. P. Jakub jako zprostředkovatel smíru slavil úspěch, a to navzdory atentátu, který se na něho pokusili neznámí najatí vrazi spáchat. Interdikt byl z Janova sňat a vděční obyvatelé tohoto přístavu vymohli na Mikuláši IV. jmenování věhlasného kazatele janovským arcibiskupem. Svátý otec nebyl proti, avšak proti byl P. Jakub a až na naléhání všech stran nakonec v roce 1292 arcibiskupskou mitru v Římě přijal – nikoli však od Mikuláše IV., jenž mezitím zemřel, nýbrž od kardinálů, kteří v období sedisvakance předchozí Mikulášovo rozhodnutí uvedli do života.

Jakub de Voragine okamžitě zahájil velkolepou pastorační činnost. Drtivou většinu svých příjmů věnoval chudým či na stavbu špitálů a klášterů, přikročil k reformě kléru a ani v novém úřadě neunikl roli zprostředkovatele míru, tentokrát mezi ghibeliny a guelfy zneprátelenými na smrt.⁽¹⁾ Opět úspěšně, byť jen dočasně. V roce 1293 svolal arcidiecézní synod, jímž zamýšlel obnovit náboženský život v janovské arcidiecézi.

Věnoval se též sbírání relikvií, „*nadpřirozených svatyní Ducha Svatého*“, jak jim říkal. Podařilo se mu například pro janovskou katedrálu získat ostatky sv. Sira, jednoho z prvních janovských biskupů. Vůbec své ovečky vedl k účtům ke svátostem, svátostinám či svatým. A byla to právě poslední „položka“, díky níž se stal slavným i mimo církevní prostředí a pronikl až do učebnic literatury. Stal se totiž jedním z nejznámějších středověkých spisovatelů, jakkoli podobné ambice nikdy nežívil. Zanechal po sobě soubor kázání týkajících se světců, spis věnovaný sv. Augustinovi a krátká rozjímání evangelií či života Panny Marie. Jeho nejslavnějším dílem je ovšem „*Legenda aurea*“ (*Zlatá legenda*), pojednávající o životech vybraných světců (seřazených dle konkrétních svátků v rámci církevního roku), jež se ve středověku stala nejčtenější knihou po Bibli.

Původní její název zněl „*Legenda sanctorum*“ (*Čtení o svatých*), přídomek „*aurea*“ (*zlatá*) obdržela až později a za toto obohacení vděčí své výjimečnosti. Potkal ji tedy podobný osud jako Danteho „*Božskou komedii*“, která se rovněž jmenovala původně jen „*Komedie*“. Ač je do řady příběhů v ní obsažených primiseno leccos smyšleného, stala se *Legenda aurea* přímo ukázkovým příkladem toho, jak lze prostřednictvím psaného slova a živých příkladů formovat lidské duše a vštěpovat čtenářům ze všech vrstev společnosti ideály křesťanského života. Brzy tato poutavá ličení životů světců hltali ve svých rodných jazycích lidé

Islámský kazatel chce zakázat křesťanský jásos

Muslimský duchovní Mohammed Alarefe, profesor náboženství na Univerzitě krále Saúda v saúdskoarabském hlavním městě Rijádu, vyzval FIFA (Mezinárodní federace fotbalových asociací), aby křesťanským hráčům zabránila v náboženském jásotu po vstřelení branky. Oznamil to list *Bild*.

Alarefe, kterého na Twitteru sleduje více než 17 milionů uživatelů, doslova napsal: „Viděl jsem videa atletů, fotbalistů, kteří nejprve běží, pak vy-

střelí, a když uspějí, pokřičují se. Moje otázka zní, zda to předpisy FIFA nezakazují.“ Ve světě fotbalu stále znovu dochází k náboženským diskusím. Nedávno byl kritizován Real Madrid za to, že kvůli ohledům na svého obchodního partnera odstranil při jistých obchodních záležitostech kříž ze svého klubového znaku.

Zdroj: *Kathnet*, 26. 5. 2017,
RC Monitor

na celém kontinentu. O tom, jaké oblibě se těšila, svědčí fakt, že se poté, co byla v roce 1470 poprvé vydána knih-tiskem, dočkala jenom během příštích 30 let celých 100 dalších vydání! Desítky, ba stovky malířů a sochařů se Legendou aureou ve své tvorbě inspirovaly. A právě na jejím základě se obrátil sv. Ignác z Loyoly...

Šest let vedl Jakub de Voragine janovskou arcidiecézi, což byla pro ni doba rozkvětu a duchovního vzepětí. Když 13. července 1298 zemřel, byl na vlastní žádost pohřben v klášterním kostele sv. Dominika při skromném obřadu – přál si totiž, aby peníze na obřad honosný, adekvátní jeho postu arcibiskupa, byly rozdány janovské chudině. Později, po zrušení tohoto kláštera (při revolučních bouřích 90. let 18. století), byly jeho ostatky přeneseny do nového klášterního kostela Santa Maria di Castello. Část z nich je v současnosti uložena v dominikánském konventu sv. Kateřiny Sienské ve Varazzu.

O pět století později papež Pius VII. ocenil, že Jakub de Voragine o světcích nejenom psal, ale také jako světec žil, a proto jej roku 1816 zařadil do seznamu blahoslavených.

Poznámka:

⁽¹⁾ Obě strany byly podporovány vlivnými šlechtickými rody či městy, které představovaly významné hráče na politické šachovnici té doby. Přívržencům papežské politiky se říkalo guelfové. Jejich název pochází od mocného šlechtického rodu Welfů, spřízněného kdysi se samotnými Karlovcí. Majetky měl tento rod původně ve Švábsku, od roku 1070 držel i bavorské vévodství. Ghibellini byli stoupenci politiky císařské. Svůj název získali od jednoho ze sídel šlechtického rodu Štaufů, hlavních odpůrců papežské politiky. Štaufové odvozují své jméno od hradu Hohenstauf u Göppingen, přičemž do jejich vlastnictví patřil rovněž hrad Waiblingen u Stuttgartu. Italové vyslovovali Waiblingen jako Ghibellin, díky tomu se tak začalo říkat celému rodu Štaufů. Spory guelfů a ghibellinů, nesmírně kruté a krvavé, se táhly evropskými dějinami i poté, co s nimi už oba rody neměly nic společného a pouze jejich jména, jež bojujícím stranám propůjčily, zůstala.

Našel své kořeny

Anton Overmars z Nizozemí vážně přehodnotil svůj pohnutý život. Nejprve jako úspěšný obchodník s milionovým výdělkem a potom jako mnich. S Boží pomocí a v souladu se svojí povahou učinil radikální řez a začal znovu. Tento oblíbený zpravodník o tom vyprávěl během rozhovoru pro slovenský časopis „Vítězstvo Srdca“ v holandské svatyni Heiloo.

Vyrůstal jsem v prosté, tradiční katolické rodině ve městě Weesp nedaleko Amsterdamu. Doma jsme byli tři chlapci. Naše maminka, kvalifikovaná sociální pracovnice, zde byla vždy pro nás. Otec byl automechanikem. Jako malý chlapec jsem s ním v neděli velmi rád chodil na mši svatou. Sbor zpíval Ave Maria, z kadidla se šířila příjemná vůně. Tehdy se mi vždy pootevřel kousek nebe, byly to mé první zážitky živé přítomnosti Boha a Panny Marie.

Koncem 60. let jsem jako 13letý viděl televizní vysílání, které se pro mne stalo rozhodujícím. Arnold Bouwmans ze známé početné katolické rodiny vyprávěl o tom, jak řekl svému otci, holandskému spisovateli, o svém přání vstoupit do kláštera. Ten mu tehdy navrhl: „Tady máš tisíc guldenů.“ To tenkrát představovalo celý majetek. „Vezmi si své kolo, jdi do Paříže a tam poznej život. Až utratíš všechny peníze, vrať se domů, a když ještě stále budeš chtít jít do kláštera, tak jdi.“ Mladý muž vzal tisíc guldenů, vydal se na cestu směrem do Paříže a hned první večer požádal o nocleh v holandském klášteře Zundert. A bylo rozhodnuto! Arnold zůstal a stal se trapistou. Toto svědectví mě hluboce zasáhlo a pomyslel jsem si: „Takový mnišský život bych chtěl i já!“

Po sedmi letech jsem jako 20letý zanechal své práce ošetřovatele v ústavu pro psychicky nemocné staré lidi a plný elánu jsem následoval Boží volání do benediktinského opatství ve městě Vaals. Asi jsem však nebyl na to ještě dost zralý. V každém případě jsem po šesti měsících z noviciátu odešel, protože jsem se cítil jako pohřbený za živa – bez rádia, novin a televize, odříznutý od světa. „Být skrytý a zapomenutý za zdmi, to přece nemůže být všechno; a na celý život!“ procházelo mi hlavou.

Tento půlrok v klášteře Vaals však ve mně zanechal nesmazatelný dojem a má vliv na můj duchovní život i na moje kněž-

ství až dodnes. Nejprve jsem se na dalších sedm let vrátil ke svému povolání ošetřovatele, ačkoliv jsem věděl, že to nebudu dělat celý život.

Život v luxusu

A skutečně jsem v osmdesátých letech začal něco zcela nového. Stal jsem se prodávčem a brzy nato majitelem obchodu s dárky, interiérovým zařízením, dekoracemi, lampami. Zpočátku byl můj životní styl dosti prostý, ale postupně jsem stoupal kariérně i finančně stále výše: další obchod s interiérovým zařízením, velkoobchod pro superboháče, větší auto, obrovský luxusní apartmán. V pracovním i osobním životě jsem se dostával na vyšší úroveň, přičemž mi ve skutečnosti nešlo o peníze. Miloval jsem svoji kreativní práci a jednoduše jsem měl cit k tomu, jak aranžovat vzácné lampy, které nešly pod 2500 eur; extravagantní vázy, obrazy, nábytek, koberce a zářící látky, a tím vytvořit z domů a místností nádherné feudální „obrazy“. Neustále jsem cestoval po celé zemi k zákazníkům z vyšších vrstev anebo jsem hledal krásné stylové věci na mezinárodních veletrzích – pochopitelně, vždy vkusně oblečen v italské designéřské košili, barevně sladěné s jednou z mých 150 hedvábných kravat. Zůstávalo mi, samozřejmě, málo volného času. V neděli jsem dlouho spal, potom výlet do Belgie a posezení s přáteli v restauraci či krátký výlet do Paříže. Víra zůstala bokem. Několik let jsem, ke své hanbě, nebyl v kostele ani na Velkou noc či na Vánoce.

Takto to šlo až do jednoho významného večera v listopadu 1992. Seděl jsem sám ve svém rozlehlém obývacím pokoji, kde by se lehce směstnalo i 40 osob a kde jen samotné zařízení z antického nábytku a obrazy měly hodnotu 500 000 eur. V televizi právě běžela reportáž o dětech ulice v Bukurešti. Kdysi měly domov, rodinu a chodily do školky. Po pádu komunistického režimu, následném nástupu

chudoby a pro obrovskou korupci v celé zemi nacházely tyto děti svůj domov dokonce v odpadových kanálech a vdechovaly výpary lepidel, jen aby tak zahnalý pocit hladu. V šoku, který jsem zažil, se mi tehdy otevřely oči: Tyto děti měly předtím všechno a teď nemají nic.

„Ale co by se stalo,“ ptal jsem se bezprostředně, „kdybych zítra všechno ztratil: prodejny, velkoobchod, dům, peníze? Kým bych byl v očích ostatních a také ve svých vlastních?“ Zdrčen jsem si musel přiznat: „Nikým!“ Zabývat se zařizováním domů velmi bohatých lidí a prodejem drahých objektů milionářům, kteří nevědí co s penězi – je toto jediný smysl mého života? Ne! To jsem viděl na posledních dvou velkých projektech, které jsem právě dokončil. Jeden mladý muž, krátce před třicítkou, který nepředstavitelně zbohatl obchodováním se starým železem, mi zadal projekt: „Antone, zaříd' mi pěkně moji vilu. Ty máš vkus, já ne.“ Ale já jako osoba a rovněž samotná vila, to ho ve skutečnosti nezajímalo. Druhá zakázka byla od ředitele nadnárodního koncernu. Před lety jsem mu honosně zařídil jeho venkovské sídlo. Ale v důchodě trávil většinu času se svojí ženou na cestách a na své jachtě. Manželé se přestěhovali do stejně luxusního apartmánu, který jsem jim rovněž zařídil já. Z venkovského sídla si nechtěli vzít nic. Všechno zařízení tam zůstalo nepovšimnuté; dokonce je ani neprodali! Tehdy mi bylo vše jasné: „Co jsi ty umělecky a s velkou láskou, nasazením a obrovským množstvím peněz vytvořil, to nemá pro tyto lidi absolutně žádnou hodnotu, žádný význam. Antone, musíš se vrátit zpět ke svým kořenům! Zpět ke svému náboženskému životu a k Bohu, kterému na tobě záleží natolik, že tě dokonce povolal!“

Moje vědomé rozhodnutí pro Ježíše

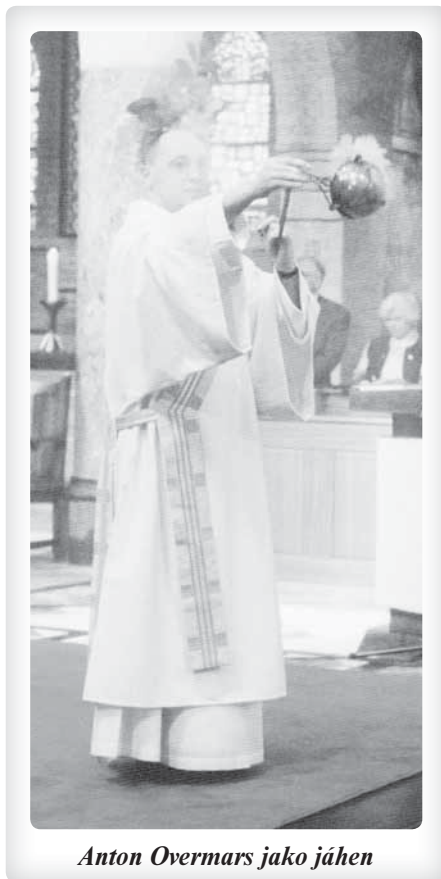
Následovaly měsíce hledání. Ačkoli jsem navenek i nadále vedl svůj obvyklý život obchodníka, chodil jsem čtyřikrát týdně večer na liturgii hodin do Opatství sv. Pavla v městě Oosterhout, abych znovu objevil své kořeny. V únoru 1993, bylo to na Popeleční středu, jsem si dopřál celý den ticha a modlitby, abych mohl v klidu rozmýšlet nad svým živo-

Dítě žijící v kanálech v Bukurešti

tem. Konečně jsem se dokázal pomodlit: „Ano, Pane, když mě skutečně potřebuješ, zde jsem! Udělám, co ode mne žádáš. Ale dej, abych našel místo, kde mě chceš mít.“ To byl pro mne rozhodující okamžik odevzdanosti a obrácení mého srdce; vzdal jsem se všech svých představ.

O měsíc později, když jsem byl obchodně u jednoho zákazníka v městě Hee-

Anton Overmars jako jáhen

swijk-Dinther, kde jsem byl na mši sváté ve starobylém klášteře premonstrátů, najednou mě pronikla nezvratná jistota: „Toto je místo, kam patřím. Tady musím být!“ Za šest měsíců jsem tam vstoupil.

V té době jsem měl mnoho obchodních styků a velmi mnoho přátel z bohaté vrstvy. Ale po tomto mém rozhodnutí, po „změně směru“ jsem už pro ně nebyl zajímavý. Když se o mém rozhodnutí vstoupit do kláštera doslechl jeden z mých největších dodavatelů, zdánlivě s politováním řekl: „Ach, jak hrozné, jak to jen bude bez tebe fungovat?“ Avšak sotva jsem mu představil svého nástupce, otočil se na podpatku a už jsem pro něho neexistoval. Nakonec mi nezůstal ani jeden z mých bývalých „přátel“.

Zřeknutí se starého života však byla moje vědomá volba a vědomé bylo především moje ano Ježíši. Všechno, co jsem si vzal do kláštera, se bez problémů vměstnalo do mikrobusu. Všechny ty věci, které jsem prodal nebo daroval, mi nikdy nechyběly.

Byl jsem šťastný v našem klášteře, který nutně potřeboval sanaci: obilné stěny ze slámy a hlíny, žádné ústřední topení, žádná tekoucí voda, jen jedna sprcha na chodbě. Zato jsme ale my mniši dělali všechno společně: pracovali, modlili se, smáli se. Musím přiznat, tichý život znamenal pro mne, do té doby velmi aktivního muže, velkou změnu.

Obětí pro mne bylo také to, když jsem si pomyslel: „Teď bys byl na veletrhu ve Frankfurtu, potom v Miláně a brzy nato v Birminghamu a v Lisabonu.“ O Vánocích jsem si dokonce ve městě prohlížel výklady obchodů s nábytkem, abych se dozvěděl novinky a porovnal ceny. Druhý rok jsem si už jen vzpomněl: „Ano, jarní výstava v Paříži je už za námi!“ Ale potom jsem už nepromarnil ani jen jedinou myšlenku, protože místo toho, co jsem předtím s jistým zanícením dělal, nastoupilo tolik nového, co mě naplňovalo!

Začal jsem studovat teologii, stal jsem se jáhnem, pak v roce 2001 knězem a nakonec jsem se stal duší i tělem duchovním správcem ve věznici. Ale to už je jiná kapitola...

*Z Vítězstvo Srdca 116/2017
přežil -dd-*

Promluva o svěcení neděle

Pracujete neúnavně, milé děti. Avšak to, co vyděláte, neprospívá vždy vaší duši a vašemu tělu – totiž to, co získáte v neděli svou prací. Kdybychom se zeptali těch, kdo v neděli pracují, copak udělali, mohli by velmi často odpovědět: „Zaprodal jsem svou duši ďáblůvi, ukřížoval našeho Pána a zapřel svůj křest.“ Takový ubožák je tedy určen peklu. Bude muset po celou věčnost plakat, aniž tím kdy co získá. Když vidím někoho v neděli jet s nákladem, myslím si vždycky: Ach, ten veze svou duši do pekla. Ó, jak velice se mýlí ve svých výpočtech ten, kdo se namáhá v neděli! Myslí si, že vydělá více než jiní. Cožpak může nějaký peněžní obnos, který si vydělá, vyvážit škodu, kterou si sám způsobí tím, že přestoupí zákon dobrého Boha? Domníváte se, že vše záleží na vaší práci. Ale jen vzpomeňte na nemoc, na nehodu. Ach, kolik práce může být zmařeno jedinou bouří, jediným krupobitím, jediným mrazem. Dobrý Bůh má všechno ve své ruce, může se pomstít, kdy chce a jak chce. Nikdy nemá nedostatek prostředků. Cožpak není vždycky silnější? Cožpak není vždy právě on jediný Pán? Byla jedna žena. Ta se přišla svého faráře zeptat, zdali by nemohla svázet v neděli seno. „Ale vždyť to není vůbec potřeba,“ pravil farář, „o své seno se vůbec nemusíte obávat.“ Ale žena trvala na svém a říkala: „Chcete tedy, abych nechala svou sklizeň nazmar?“ Ten večer umřela. Ona sama

byla ve větším nebezpečí než její sklizeň. Nepracujte pro pokrm, který hyne, ale pro pokrm, který zůstává k životu věčnému. Co jste získali, když jste pracovali v neděli? Vždyť zemi opustíte takovou, jaká je. Až odtud půjdete, nic si s sebou nevezmete. Ach, ten, kdo příliš přilnul k zemi, velmi těžko odsud odchází. Naším prvním účelem je jít k Bohu. Jen proto jsme zde na zemi. Milé děti, v neděli bychom měli umřít a v pondělí vstát z mrtvých. Neděle patří dobrému Bohu, je to jeho den,

den Páně. On učinil všechny dny v týdnu, mohl si pro sebe vyhradit všechny, ale dal nám šest a pro sebe si ponechal jen sedmý. Jakým právem saháte na to, co vám nepatří? Víte, že ukradený majetek nikdy nepřináší požehnání. Právě tak i den, který kradete Pánu, vám nepřinese zisk. Známe dva velmi jisté prostředky, jak zchudnout: pracovat v neděli a krást.

Z A. Monnin: Promluvy sv. Jana Marie Vianneye (1. díl reedice textů vydaných pět let po smrti sv. faráře arského).

*A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí - Přímětice - Bítov, 2006
(Uveřejněno na www.fatym.com)*

SVĚCENÍ NEDĚLE V KATECHISMU KATOLICKÉ CÍRKVE

Neděle, „den Páně“, je hlavním dnem slavení eucharistie, protože je to den vzkříšení. Je to v pravém smyslu den liturgického shromáždění, den křesťanské rodiny, den radosti a pracovního odpočinku. Je to „základ a jádro celého liturgického roku“. (1193)

Slavení neděle uskutečňuje mravní předpis přirozeně vepsaný do lidského srdce: „vzdávat Bohu vnější, viditelnou, veřejnou a pravidelnou úctu na památku jeho všeobecného dobrodiní vůči lidem“. Nedělní bohoslužba je splněním mravního přikázání Starého zákona, od něž přebírá rytmus a ducha tím, že každý týden oslavuje Stvořitele a Vykupitele svého lidu. (2176)

Světít neděle a svátky vyžaduje společné úsilí. Každý křesťan se musí vyhnout tomu, aby bez potřeby uložil jinému něco, co by mu bránilo světít den Páně. Když zyklosti (sport, zotavená atd.) a společenské potřeby (veřejné služby atd.) vyžadují od některých osob nedělní práci, ať se každý cítí odpovědný za to, aby si vyhradil dostatečný volný čas. Věřící budou s mírností a láskou dbát o to, aby se vyhnuli výtržnostem a násilnostem, k nimž někdy dochází při davových zábavách. Navzdory všem hospodářským tlakům bude veřejná moc dohlížet na to, aby zajistila občanům čas určený k odpočinku a k bohoslužbě. Zaměstnavatelé mají podobnou povinnost vůči svým zaměstnancům. (2187)

Kardinál Sarah: V eucharistické úctě se učte od sv. Jana Pavla II. a sv. Matky Terezy

Skutečnost, že se tak mnoho křesťanů neúčastní liturgie, je vážným pohoršením. Jsme povinováni obrátit se k nim s bratrským napomenutím – říká kardinál Robert Sarah, prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Zároveň je potřeba pečovat o to, aby se liturgie sloužila v našich komunitách rádně, aby byla setkáním s živou osobou Krista, a tedy kultem Boha a nikoliv bratrství, dodává.

Kardinál Sarah o tom mluvil na Mezinárodní konferenci o liturgii, která probíhala na začátku června na Katolické

univerzitě v Miláně. Správnému postoji k Eucharistii se podle něho můžeme učít od dvou světců naší současnosti – Jana Pavla II. a Matky Terezy z Kalkaty. Šéf vatikánské kongregace připomněl, že celý život Karla Wojtyły byl prodchnut hlubokou úctou k Eucharistii. „Dnes bych vás chtěl vyzvat, abyste si připomněli jen poslední léta jeho služby. Jeho tělo bylo poznamenáno nemocí, ale přesto nikdy před Nejsvětější svátostí neseděl. Pokaždé poklekal. Potřeboval pomoc ostatních, aby poklekl a zase

vstal. Avšak až do svých posledních dní nám dával velké svědectví úcty k Nejsvětější svátosti,“ řekl kardinál Sarah. Jak dále dodal, sv. Matka Tereza z Kalkaty se každý den dotýkala Krista ve ztrápených tělech nejobožejších lidí, ale přesto se nikdy neodvážila dotýkat Ježíšova Těla v Eucharistii. Přistupovala k přijímání jako malé dítě, které se nechává krmit svým Bohem. Říkávala dokonce, že ji rmoutí, když vidí, jak lidé berou Hostii do ruky.

Podle www.radiovaticana.cz

Veliké tajemství

Nejžalostněji ze všech tajemství je zbaveno nadpřirozeného prožívání křesťanské manželství. Vycházím právě z tohoto označení, kterým pojmenovává křesťanské manželství svatý Pavel, když je nazývá tajemstvím, ale také hned připomíná, že je tajemstvím právě v Kristu a v církvi.

Snad nic není tak zapomenuto v křesťanství a z křesťanství jako tato nesmírná vznešenost a důstojnost křesťanského manželství.

Je třeba důrazného navrácení tohoto tajemství do středu jeho tajuplnosti a tajuplné vznešenosti, má-li vůbec ozdravět lidská společnost. Všechno ostatní mluvení a snažení se o obrodu lidské společnosti vyzní naprázdno, jestliže se nám nepodaří ukázat lidem svobodným i žijícím v manželství nadpřirozenou stránku křesťanského manželství.

Tušíte, že i pro manželství je středem a těžištěm jeho významu a jeho velikosti ústřední myšlenka našeho povolání k Božimu synovství. Jen v tomto světle mluvíme o novém významu křesťanského manželství, jen takto chápeme také ono tajemství manželství v Kristu a v církvi.

Tři momenty tu vidím: Tak jako církevní právo také vidí tři dobra manželství křesťanského: *bonum fidei*, *prolis* a *sacramenti*... Všechny tři pohledy se vracejí v myšlenkách svátosti manželství v tajuplném povolání všech k Božimu synovství.

Bonum fidei se týká věrnosti, oné jednoty, kterou se oba sobě vzájemně oddali; *bonum prolis*, posvátná skutečnost, že ti dva se sešli, aby byli základní buňkou pro novou buňku a tak pro rozšíření tajemného těla Kristova, a posléze *bonum sacramenti*, ona svátostná milost, aby mohli všechny úkoly manželství, duchovní a tělesné, oba křesťansky a plní víry nést, aby totiž mohli nadpřirozeně chápat a uskutečňovat posvátný smysl manželství.

Křesťanské manželství není jen veřejnou smlouvou o spolubydlení, spolužití do všech fyzických důsledků ze spojení muže a ženy. Tak se obvykle chápe u většiny lidí. To požehnání církve je tu jakýmsi dekorem, také k něčemu dobrým... Pro přemnohé není rozdíl mezi manželskou

smlouvou a mezi manželstvím jako svátostí. A přece je rozdíl nesmírný, ale také nesmírně krásný.

Připomeňme si, co chtěl Kristus svým poselstvím, co zamýšlel a co tu zanechal? Chtěl vybudovat království Boží, království jednoty nás všech povolaných za děti Boží v jednotě této rodiny. Nic tak nezdurazňoval a nic tak nechtěl, nic tak nedokazoval jako lásku, lásku jednotlivci všechny se všemi a ke všem. A v této lásce, to jest v této výzvě k jednotici lásce, se scházejí křesťanští manželé. Aby aspoň ti dva, ze kterých má vzejít další rozmnožení lidstva i království Božího, aby tedy aspoň ti dva byli naprosto jedno. Tajemství toto je velké, ale v Kristu a v církvi. Tito dva se mají tak milovat, jako Kristus miloval nás, svou církev. Tedy to je ono *bonum fidei*...

Křesťanští manželé se scházejí, aby aspoň oni uskutečnili onu krásnou, naprostou jednotu, kterou chtěl Kristus mít mezi všemi a kterou aspoň oni dva a pak ti, kteří z nich vzejdou, mají se snažit uskutečňovat. Proto si mají křesťanští manželé, snoubenci, ti, kteří mají známost, toto uvědomit: O svatou jednotu duší, těl, myslí, přání, tužeb, prostě celé bytosti se snažit. Z toho ovšem plyne tento důsledek: Ať se zkoumají ti, kteří chtějí vstoupit

do svátosti manželství, zda budou moci právě oni dva účinně se snažit o tuto naprostou jednotu. Zda tu nejsou takové povahy, které by se jen dráždily a odpuzovaly, povahy, které by nechtěly tak splynout a tak spolupůsobit k jednotě, aby se tato jednota mohla uskutečnit. Lidé, kteří přes tuto vážnou překážku vstupují do křesťanského manželství, neuskutečnění smysl jeho poslání. Jejich manželství nebude uskutečněním tajemství v Kristu, hlavně veškeré jednoty! Proto křesťanské manželství je ideálně možné jen mezi věřícími, stejně věřícími a hluboce věřícími manželi. Hořkostí puká srdce, když člověk vidí, jak i dobří katolíci jsou v tomto ohledu lehkomyšlní a slepí, jak si podávají ruce ti, kteří se nesešli v základně, totiž v Kristu: Musejí se ti dva sejít nejprve v Kristu, v jeho jedné víře, v hluboké jedné víře. Jen tato jedna víra a jedna touha z ní společně jedním životem žít, může dát onu tajuplnou jednotu. Ta vychází právě z živého uvědomění si, že se scházejí v jednotu dvě Boží děti, aby mohly žít klidněji, jistěji, bohatěji, jako Boží děti.

Jen z této uvědoměle a žité jednoty, stále uskutečňované může vyrůst další ovoce svátosti manželství, totiž rozmnožení království Božího, synovství Božího. Není účelem křesťanského manželství pouze naplnit zemi, nýbrž zaplnit nebe, rozmnožit království Boží. Tím je manželství velkým tajemstvím v Kristu a v církvi. Ti dva mají být jedno, aby to, co vzejde z jejich svatého spojení, bylo svatě a pevně zasazeno do jednoty nejsvětější a nejtajemnější, totiž do jednoty Božích dětí. Jen hluboké prožití oné svaté jednoty Božích dětí přijme i dítě do výchovy k této jednotě a k tomuto synovství Božimu.

Je něčím jiným křesťanské manželství než manželství pouhé smlouvy. Jeho poslání je rozmnožit království Boží. Proto je to velkým tajemstvím v církvi. Ovšem zase nesmím tu chápat církev jako kněžskou společnost, jako společnost jen nějakého vyznání, nýbrž jakožto společnost povolaných za Boží děti, církev jakožto království Boží. Neboť jen tím je církev Kristova.

Rodiče dávají fyzicky život novému dítěti, ale neponechávají si je, nýbrž hned své dítě přinášejí církvi, přinášejí ke Kris-

Rogier van der Weyden (1400-1464):
Sedm svátostí,
detail - svátost manželství

tu a nechávají je křtem přivtělit k církvi a ke Kristu. Dávají svému dítěti to, pro co bylo křesťanskými manželi zrozeno, synovství Boží. A teď již není jejich úkolem jen se starat, aby toto lidské dítě vyrostlo, dorostlo, nýbrž aby rostlo a dorostlo jako dítě Boží, aby bylo nejprve poučeno, co nejbohatěji poučeno o své důstojnosti Božího synovství a pak aby bylo vedeno ke všem zdrojům, kterými se toto synovství Boží rozmnožuje, udržuje nebo navrácí, a posléze, aby bylo dítě vychováno nejenom v dítě lidské společnosti, národní pospolitosti, nýbrž jako dítě Boží, aby celé učení křesťanské bylo uváděno ve skutečnost. Církev říká jako dcera faraonova sestře Mojžíšově: „Vezmi je a vychovej mi je...“

Proto nikdy nesmi ustát náboženské sebevzdělávání křesťanských manželů. Aby sami věděli, co Bůh od nich žádá a co se mu protiví, aby dovedli své dítě vyučit ve všem jeho bohatství, ve všem tom, co mu bylo svěřeno synovstvím Božím. Tak plodí křesťanští rodiče každým okamžikem stále znovu a stále dále své dítě pro království Boží.

Křesťanské manželství tkví takto v církvi a v Kristu, jako ve svém středu. Sešli se, spojili se, aby z nich vyrostlo opět království Boží. Proto se jejich výchova nese stále tímto směrem. Stále vychovávají své dítě, ve svatém vědomí jednoty tajemného těla, ve svaté jednotě všech křesťanů, v této církvi. Proto vychovávají křesťanští rodičové své dítě jako dobrého a věrného člena církve, jakožto dítě svaté rodiny. Obdrželi jsme tě, dítě, pro království Boží, a proto tě tomuto království Božím stále dáváme, stále dokonaleji a úplněji. Tak musejí znát křesťanští rodiče krásu a velikost církve a pak pochopí také krásu a velikost svého poslání učít nové dítě této nesmírné vznešenosti, kráse církve jakožto tajemného těla a naší povinnosti k ní. Láska k církvi a touha po spolupráci na jejím díle musí vyjít z našich nových, takto chápaných křesťanských rodin. Jinak je nebezpečí, že mnohá práce různých dobrovolníků bude dlouho tápavá, nejistá, nepřesná.

Křesťanští rodičové vědí, že mají překrásnou úlohu vychovat ze svého dítěte, z dítěte lidského, dítě Boží. Vědí také, jak je těžký tento úkol, jakými překážkami je ohrožen. Vědí také, jak je těžký již první

úkol věrnosti v jednotící lásce. Proto dává manželství třetí dar, totiž *bonum sacramenti*. Dává tu milost, kterou naznačuje ono vnější předání se manželů na duši i na těle, na věčné časy. Toto vnější předání naznačuje vnitřní jednotu, kterou vyjadřují a o kterou se budou snažit. Mezi nimi navzájem a mezi jejich dětmi má být ona jednotu, která je mezi Kristem a jeho církvi, ona jednotu, která vedla Ježíšovu lásku až k oběti vlastního života.

Svatost naznačuje a působí svátostnou milost. Viditelné znamení neviditelné milosti, milosti spojující oba v jednotě Kristovy lásky. Z oné přirozené jednoty, kterou spojuje každé přirozené a již tak krásné každé manželství, činí Ježíš svou milostí spojení jednoty lásky nadpřirozené.

Ti dva se spojují, aby si mohli být navzájem pomocí v duchovním životě, v duchovním růstu, aby spolu a společně dorůstali k oné jednotě, která je mezi Kristem a všemi, kteří jsou mu oddáni.

Křesťanští manželé a jejich děti se mají stále vychovávat ke vzájemné svaté jednotě. Jednota smýšlení, jednota snažení. To je ona pravá láska, láska k duším, láska vzájemná k tomu, co je nejvzácnějšího u těch dvou, kteří se spojili. Jestliže záleží oběma na zdraví, úspěchu a podobně u druhého člena, oč více musí oběma navzájem ležet na srdci to nejvzácnější: duše a v té duši opět ono Boží synovství! Proto má křesťanské manželství úkol na celý život. Tento úkol není nikdy dokonán a vždycky znamená: modlit se, napomínat, vychovávat, příkladem i slovem druhého vést k tomu, aby se jeho Boží synovství co nejbohatěji rozvinulo. Jestliže pravá láska nastává teprve během dalších let manželství, až si ti dva dají všechno, i své duše, i svou minulost, i své nitro, pak křesťanská láska nadpřirozená, křesťanská láska manželská přichází teprve tehdy, až se ti dva pochopí v tom nejvzácnějším a až se v tom také uchopí, totiž ve svém nadpřirozeném, duchovním životě.

Právě protože je tak obtížné, právě proto k tomu dává církev z Kristových zásluh nesmírné milosti, aby se ti dva mohli nést celým životem se všemi svými těžkostmi i v tomto Božím synovství.

Když zapomenou křesťanští manželé na tento svůj nejvyšší ideál, těžko se po-

nesou navzájem, a k tomu ještě tak dlouho, jak trvá obyčejné manželství. Když se rozbíjí manželství, pak je jistě vina na obou stranách, že se nesnažily oba navzájem sebe změnit, sebe převychovat. Křesťanští manželé jsou v tomto ohledu pak vlastně neomluvitelní, protože se jim dostalo tolik světla a milostí, že mohli touto milostí všechno unést, všechno přetavit a změnit.

Neméně těžký je pak úkol vychovat ze svěřených dětí Boží děti. Vychovat z dětí s porušenou lidskou přirozeností Boží děti je úkol nad lidské síly. Však ale také nemá tu pracovat jen silami lidskými. Jako je to nadpřirozená skutečnost, že ti bylo svěřeno Boží dítě, tak ti také byly svěřeny nadpřirozené pomocné milosti ve svátosti manželství, abys mohla své dítě vychovat jako dítě Boží. Tak se musíš stále a stále dívat na svěřené dítě. Víc než pouhý člověk, více než hezká loutka, než mazlíček, než příjemné nebo protivné dítě... Boží dítě. To musí stále svítit křesťanským manželům. Ti, kteří toto nepochopí, nejsou pravými křesťanskými manželi. Nepochopili vznešenost a nadpřirozené poslání křesťanského manželství. Jen tato myšlenka dá se razit s celou vážností, až hrůznou vážností na vychovatelství, na křesťanské otcovství a mateřství.

Křesťanští rodiče ovšem vědí, kde je také jejich další síla. Proto je jim samozřejmé, že budou co nejčastěji, a později i se svými dětmi, přistupovat ke stolu Páně. Je to chléb Božího synovství a On jim pomůže ve výchově k tomuto synovství.

Až budeme-li mít více mladých dvojic takto chápajících křesťanské manželství, které budou s tímto duchem vstupovat do manželství a v něm v tomto duchu žít, můžeme očekávat nějakou pronikavější změnu ve stavu království Božího na zemi. Proto se připravujte v tomto svatém poznání a odhodlání takto žít vy všichni, kteří cítíte v sobě povolání ke křesťanskému manželství. I ono si žádá přípravy a výchovy. Vše zde uvedené chce být poukázáním, upozorněním na směr této přípravy a sebevýchovy.

*Z knihy Podstata křesťanství.
Živé synovství Boží. Vydal Bohuslav Rupp,
Praha 1947 (str. 99-106)
(Redakčně upraveno)*

Suma o darech svatého Josefa (75)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola XVII: Dar plnosti milosti

Písmo nás zpravuje o tom, že někteří lidé byli z Božího daru plni milosti. Čteme tak, že Kristus byl plný milosti a pravdy.⁽¹⁾ Matka Boží je andělem nazvána milostiplná.⁽²⁾ Štěpán je ve Skutcích apoštolů (6,8) chválen jako plný milosti a síly. Podobně v 9. kapitole téže knihy (v. 36) se tvrdí o Tabitě, že byla plná dobrých skutků a almužen. Víme, že apoštolové byli naplněni Duchem Svatým.⁽³⁾ Proto se nyní ptáme: Může tato plnost milosti také odpovídat svatému Josefovi, takže o něm můžeme říci to, co čteme

v 15. kapitole knihy Ester (vv. 16–17)⁽⁴⁾: „Viděla jsem tě, pane, jako Božího anděla a srdce se mi zachvělo strachem z tvé slávy. Jsi totiž úžasný, pane, a tvá tvář je plná milosti“?

Nazýváme plností milosti hojnost jejího daru, jež se vylévá, a tato plnost je dvojitá. První plnost milosti se nepřijímá a pouze vylévá, a ta přísluší jedině Bohu. Druhá plnost milosti se přijímá a vylévá, a ta přísluší lidem, i když nestejně. Jiná byla totiž plnost milosti Krista, jiná Matky Boží a jiná ostatních lidí. Kristus je podstatně plný pravdy a božství, jak říká apoštol: „V něm přebývá celá plnost božství tělesně.“⁽⁵⁾ Plnost svatě Panny byla plnost v mysli a v lůně a plnost ostatních lidí byla pouze plnost v mysli. Také se tyto plnosti milosti liší svým původem. První je totiž plnost pramene, druhá je plnost řeky z pramene a třetí je plnost potůčku z obojího.⁽⁶⁾ Plnost milosti, která se obecně nachází ve svatých, se shledává dvojitě. Tak u některých svatých přetéká vnitřní dokonalost do vnější dokonalosti k spáse jejich a k spáse druhých skrze dávání dobrého příkladu. A tato plnost se nazývá dostatečnou a jsou k ní zavázáni všichni ti, co jsou schopni jednat. U jiných svatých přetéká do dobrých skutků, do spásonosného vyučování a do budování ce-

lé církve. O prvním přetékání do dobrých skutků se píše v 9. kapitole Skutků apoštolů (v. 36): „Tabita plná dobrých skutků.“ O druhém přetékání do spásonosného vyučování se píše v 2. kapitole téže knihy (v. 4): „Všichni apoštolové byli naplněni Duchem Svatým.“ A toto poslední přetékání je opět dvojitě. U některých totiž dochází k přetékání do dobrých skutků a vyučování a někteří nadto pokládají svůj život pro Krista. První je společné všem učitelům a druhé je vlastní mučedníkům, takže se praví o Štěpánovi, že byl plný milosti a Ducha Svatého.⁽⁷⁾

Na položenou otázku tak odpovídáme: Josef měl vynikajícím způsobem účast na plnosti Krista a jedinečně na plnosti svatě Panny; měl virtuálně plnost apoštolů a formálně plnost ostatních lidí, ovšem s předností a dokonalostí. Měl vynikajícím způsobem účast na plnosti Krista kvůli prvenství: byl totiž první mezi muži, kdo se z této plnosti radoval, když přijal Krista do klína své mysli i těla; kvůli důstojnosti, neboť si kvůli své lásce zasloužil být nazýván Kristovým otcem: vždyť, když se všemi svými skutky, přáními a vyhnáním snažil zalíbit Bo-

Není žádných pochyb o tom, že by nejsvětější Panna nestrpěla, aby byl Josef zbaven účasti na její dokonalosti, radosti a útěše. Byla totiž nejvyšší dobrotivá, a když zakoušela kvůli přítomnosti Krista a andělů radosti neznámé smrtelníkům, se vši pokorou usilovala o to, aby je sdílela svému nejmilovanějšímu muži, aby tak on měl uprostřed své práce Boží potěšení.

hu, ukazoval, že má účast na plnosti božství v Kristu, kterého miloval, pro něhož žil, jemuž naslouchal a jehož se dotýkal. Z překypujícího pramene Krista pil do sytosti, a tak se v něm stával on sám pramenem vody tryskající do života věčného.⁽⁸⁾

Na plnosti svatě Panny měl Josef jedinečně účast kvůli spojení, kvůli podřízení a kvůli zjevení. Bylo to spojení v manželské lásce, vzájemné podřízení v jednaní a zjevení vnitřní útěchy. Není žádných pochyb o tom, že by nejsvětější Panna nestrpěla, aby byl Josef zbaven účasti na její dokonalosti, radosti a útěše. Byla totiž nejvyšší dobrotivá, a když zakoušela kvůli přítomnosti Krista a andělů radosti neznámé smrtelníkům, se vši pokorou usilovala o to, aby je sdílela svému nejmilovanějšímu muži, aby tak on měl uprostřed své práce Boží potěšení. A tak Matka, již se nedotkl muž, naplňovala společenstvím v duchovní radosti přikázání Páně: „Budou dva jedno tělo.“⁽⁹⁾ Chtěla totiž, aby Josefovo tělo bylo naplněno radostmi, z kterých se sama těšila, aby byl pomocníkem jí podobným.

Apoštolskou plnost měl pak Josef virtuálně v mysli a těle. Měl ji v mysli kvůli hojnosti milosti činící milým⁽¹⁰⁾ a měl ji v těle kvůli obdivuhodné záři, kterou Josef, jak se rozumně má za to, nazíral na Kristu. A to, že v Josefovi září plnost milosti ostatních svatých, bylo řečeno výše a bude vyloženo níže.

(Pokračování)

*Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

- (1) Srov. Jan 1,14. [pozn. překl.]
- (2) Srov. Lk 1,28. [pozn. překl.]
- (3) Srov. Sk 2,4. [pozn. překl.]
- (4) Podle Septuaginty a Vulgáty. [pozn. překl.]
- (5) Kol 2,9.
- (6) První plnost pramene je plnost Krista, druhá plnost řeky z pramene je plnost Panny Marie a třetí plnost potůčku z pramene a řeky je plnost ostatních lidí. [pozn. překl.]
- (7) Srov. Sk 6,5.8. [pozn. překl.]
- (8) Srov. Jan 4,14. [pozn. překl.]
- (9) Srov. Gn 2,24; Mk 10,8; 1 Kor 6,16.
- (10) Milost činící milým (*gratia gratum faciens*) je milost posvěcující, tj. účast na Boží přirozenosti. [pozn. překl.]

Protestantská reformace (2)

*Spojení víry a rozumu, těch dvou křídel, „na kterých se lidský duch vznáší ke kontemplaci pravdy“ (sv. Jan Pavel II., Fides et ratio), bylo pro Martina Luthe-
ra úplně nepochopitelné a nepřijatelné. Nemohl akceptovat přítomnost Aristote-
lova myšlení v katolické teologii.*

Chybné uspořádání pojmu a jevů

V učebnicích, které zachycují počátky novověku, se mohou jejich čtenáři setkat s uspořádáním několika termínů: vynález knihtisku – doba velkých zeměpisných objevů – renesanční humanismus – reformace. Tímto zjednodušeným způsobem se přijímají tyto jevy společně, jako by představovaly jeden celek.

Je třeba připomenout, že první velké zeměpisné plavby (objevení Ameriky Kryštofem Kolumbem, cesta Vasca da Gamy po moři do Indie a další) se uskutečnily před počátkem reformace, podobně jako knihtisk byl vynalezen Johannem Gutenbergem v polovině 15. století.

Pokud jde o renesanční humanismus, musí se připomenout, že nic tak neutvrdilo Martina Luthe-
ra v přesvědčení, že pa-
pežský Řím upadá, jako návštěva Věčného města roku 1503. Německý řeholník byl pohoršen nejenom způsobem (a spíše úpadkem způsobů) na papežském dvoře, ale rovněž tím, jak umělci zaměstnávání tehdejšími papeži čerpali z antických vzorů, a ono umění – jak je známo – zdůrazňovalo nahotu lidského těla. Jestliže tedy renesanci chápeme jako navazování na antickou kulturu (vnímání sochařského umění nevyjímaje), tak tvůrce reformace byl rozhodně proti tomu. Ostatně vlna ničení, která vždycky rozvoj reformace provázela a již padala za oběť nesčetná díla církevního umění v severním Německu, v Anglii, ve Skandinávii i ve Francii, dokládá, že v tom případě nešlo o individuální postoj německého reformátora.

Jak to konkrétně vypadalo? Jeden z autorů líčil tímto způsobem osud, který postihl katolickou katedrálu v Antverpách rukama protestantského davu: „Vysoko nad hlavním oltářem se nacházela socha Spasitele vyřezaná ze dřeva a umístěná mezi postavami dvou lotrů, s kterými byl ukřižován. Luze se podařilo hodit provaz na Kristovu šiji a stáhnout ho do-

lu. A potom se na něho lidé vrhli se sekyrami a kladivy, rozbíjejíce ho na tisíce kousků. Oba lotry ušetřili, jako by měli být svědky násilí, které se odehrálo u jejich nohou.“ (A. Wheatcroft, *Habsburgowie*, přel. B. Sławomirska, Kraków 2000, s. 114)

K čemu kdo potřebuje rozum?

Zde je také zapotřebí připomenout, že objevování pokladů antické kultury v Evropě nezačalo až s počátkem doby novověku. Svoji vlastní renesanci měl také středověk, dodnes pošpiňovaný za takzvanou temnotu a zaostalost (doba univerzit!). Nejvýznamnějším ziskem jeho renesance, která spadala do doby 12. a 13. století, bylo objevení Aristotelovy filosofie, která byla díky záslužné práci svatého Tomáše Akvinského znovu představena ve světle evangelia a stala se základem velkého rozvoje katolické teologie (scholastické).

Jak učil papež Benedikt XVI. (srov. přednášku v Řezně v září roku 2006), tím, co rozhodlo o životnosti křesťanské teologie (katolické), byla její helénizace, čili otevření se přínosu klasické řecké filosofie. Odtud pochází – jak učil Benedikt XVI. – křesťanská koncepce Boha, podle níž jeho nejvýznamnějším atributem je vůle (tak jako v islámu). Proto – jak nejednou zdůrazňoval Benedikt XVI., opakuje tradiční nauku církve – rozum

Podle tradice vyhlásil Martin Luther svých 95 tezí tím, že je přibil na dveře zámeckého kostela ve Wittenbergu (obraz Ferdinanda Pauwelse)

potřebuje očišťující moc víry, ale i víra potřebuje očišťující moc rozumu.

Takové srovnání víry a rozumu, těch dvou křídel, „na kterých se lidský duch vznáší ke kontemplaci pravdy“ (sv. Jan Pavel II., *Fides et ratio*), bylo pro Martina Luthe-
ra zcela nepochopitelné a ne-
akceptovatelné. Nedokázal přijmout přítomnost dědictví Aristotelova myšlení v katolické teologii. Svůj odpor vyjadřoval pro sebe charakteristickým způsobem, pro své stoupence psal o autorovi *Metafyziky* takto: „Působí mi živou bolest, že ten proklatý, arogantní pohanský ničema svými lákavými texty svedl a pobláznil tolik křesťanů.“ A dodával, že „nemůže potlačit myšlenku, že to sám satan zavedl (do církve) studium Aristotela“. Kdyby ale někdo měl pochybnosti o ocenění, které Luther formuloval, německý reformátor ujišťoval: „Přečetl jsem Aristotela s větším porozuměním než svatý Tomáš Akvinský nebo Duns Scot.“

Poté v jednom ze svých kázání pronesených v roce 1546 ve Wittenbergu Martin Luther nazval rozum škodlivou ďábelskou prostitutkou, „prožranou svrabem a malomocenstvím, která musí být nohama rozdupána a musí být zničena ona i její moudrost. Hoď ji do tváře nějakou ošklivostí,“ pokračoval, „abys ji zohavil. Rozum je utopen a musí být utopen ve křtu... Zasloužil by si to, ohavný, aby ho vyhodili v nejšpinavějším koutě domu, do záchoda.“

Kalvín, Koperník a předurčení

Tvůrci protestantské reformace se tedy nemohou umísťovat do řady renesančních humanistů, kteří často využívali podpory mecenášů – papežů nebo jiných církevních hodnostářů a sahali do kulturního dědictví řecko-římského starověku. Stojí za to v této souvislosti připomenout nepřátelský vztah reformátorů k objevům v oblasti astronomie, ačkoliv – jak několik set let hlásá antikatoická propaganda – to přece katolická církev měla zabraňovat pokroku v tom oboru.

Namísto toho pro vývoj vědy přelomové dílo kancléře warminské kapituly Mikuláše Koperníka *O dráhách nebeských těles* se setkala s nepřátelskou reakcí druhé, vedle Martina Luthe-
ra nejvýznamnější postavy reformace – Jana Kalvína. Francouzský reformátor napsal zvláštní

dílo s názvem *Varování před odsuzující astrologií*, věnované kritice tezi polského (a katolického) učence. Koperníkem pěstovanou astrologii Kalvín označil jako „odsuzující astrologii“ a o podstatě koperníkovského přelomu v astronomii a ve vnímání vesmíru napsal: „Nepotkáme jim podobného sílence či monstrem, nejenom v záležitostech náboženství, mezi těmi, co budou tvrdit, že Slunce je nehybné, zatímco Země se hýbe a točí. Když vidíme takové rozumy, je vhodné říci, že je ďábel posedl a že Bůh nám je staví před oči jako zrcadla, abychom setrvali v jeho bázni. Tak je se všemi, kteří z čisté líceměrnosti ony výmysly bájí a jejichž opovážlivost nic nevadí.“

Zůstaneme-li u Kalvína, nutno vzít v úvahu, že křesťanská vize Boha, tak silně zdůrazňovaná papežem Benediktem XVI., spojující chápání milosrdného Otce s Bohem – Logem, se nesrovnává nejenom s voluntaristickou vizí obsaženou v islámu, ale rovněž s kalvínskou teorií predestinace. Ta hlásá, že podle moci tajemného, ale rovněž naprosto arbitrálního výběru, jsou vůlí Boha někteří lidé od počátku svého života predestinováni (předurčeni) ke spáse, a jiní k zavržení. Bez ohledu na život, jaký vedli, jaké konalí skutky, jakou smrtí zemřeli. V *Institucích křesťanské nauky* Kalvín s charakteristickou systematičností zdůrazňuje „Boží vůli“. Píše: „Poněvadž ne všem lidem se stejným způsobem hlásá Smlouva života, a dokonce u těch, kterým se hlásá, nachází různé přijetí, to právě v té rozdílnosti se

*Martin Luther (vpravo)
před kardinálem Kajetánem
(vlevo, s knihou)*

ukazuje hodná podivu hloubka Božského soudu. Neboť není pochyb, že i ona rozdílnost je podřízena jeho vůli.“ Dále padají klíčová slova: „Základem spásy věřících je vůle výběru Boha a (...) té milosti nezískávají díky dobrým skutkům, ale plyne z jeho nezištné lásky.“

V takovéto perspektivě se úplně ztrácí nutnost spolupráce člověka s Boží milostí, také skrze dobré skutky, které – jak církev učí – nejsou možné bez působení Boží milosti. Dobrý lotr na kříži byl spasen díky Kristově milosti, ale nikdy by neuslyšel Spasitelova slova záchrany, kdyby dříve nevykonal dobrý skutek pokáráním zlého lotra, stanutím v pravdě při pohledu na vlastní život, a kdyby nevykonal ten nejvýznamnější dobrý skutek – vyznání víry v Krista jako Vykupitele.

Ne náhodně papež Benedikt XVI. ve zmíněné přednášce v Řezně v roce 2006 za první vlnu dehelénizace křesťanství, či

li opouštění vize Boha jako milosrdného Otce, ale také arbitrálně nepůsobícího Boha – Logosu, označil protestantskou reformaci 16. století.

Martin Luther stanovuje kánon Písma svatého

Jedním z hlavních hesel uplatňovaných protestantskou reformací byla zásada „sola scriptura“, čili přesvědčení, že ani Tradice, ani magisterium (učitelský úřad církve), ale pouze a jedině Písmo svaté musí být pro křesťana nepochybnou autoritou, průvodcem na cestách víry. Problém ale spočíval v tom, že není možné současně zpochybňovat autoritu církve a zároveň se dožadovat uznávání autority Písma svatého. Z prostého důvodu: Písmo svaté by nebylo bez církve. To přece církev schválila kánon Písma, čili rozhodla, které knihy jsou autentické (psané pod vlivem Ducha Svatého) a které jsou apokryfy (příběhy a legendy vytvořené lidmi).

Nejprve tedy byla církev, a teprve potom Písmo svaté (Starý i Nový zákon zároveň). A navíc, samotné Písmo svaté výslovně uvádí, že na jeho stránkách není obsaženo celé Kristovo učení. Jak čteme v evangeliu svatého Jana: „Je ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš vykonal. Kdyby se měly každá zvlášť vypsát, myslím, že celý svět by nepostačil pojmout knihy, které by se o tom napsaly.“ (Jan 21,25) Je tedy nutným doplněním zdrojů učení Tradice a magisteria církve. A to poslední, jehož strážcem je Apoštolský stolec, je rovněž zárukou jednoty v učení. Jak je vidět, charakteristickým rysem protestantských společenství je jejich významná nejednotnost vzhledem k vyučované a prožívané doktríně. Chybí totiž jediný, nepochybný učitelský úřad, který by vyučoval stejně opřen o Písmo svaté, jako i o tradice sahající do časů apoštolských.

Martin Luther byl autorem prvního německého překladu Bible (překladatelskou práci skončil v roce 1534). Právem se tím zdůrazňuje jeho zásluha pro kulturu a německý jazyk. Ale v žádném případě to překladatelské dílo nebylo dokladem rozvoje německé (protestantské) teologie. Protestantská Bible totiž nemá stejný význam jako katolické Písmo svaté. Především proto, že v průběhu jejího překládání Martin Luther tak změnil text

Martin Luther před sněmem ve Wormsu (autorem obrazu je Anton von Werner)

inspirovaných knih, aby z nich odstranil všechny části, které by vyvracely jeho učení. Takto se německý reformátor stavěl do role celé církve a rozhodoval, který text zachovat a který odmítnout.

Například list svatého apoštola Jakuba, ve kterém se nachází ponaučení, že „je mrtvá víra bez skutků“ (Jak 2,26), byl Lutherem označen za „list slaměný“, který nemůže být brán na zřetel v novém, jím fixovaném kánonu. Podobný osud potkal list Židům, který podle tvůrce německé reformace obsahoval pouze „dřevo, slámu a seno smíchané dohromady“. Kniha Kazatel zase „potřebuje být více doplněna. Je otesaná, nemá boty ani ostrohy; rejdí v trepkách jako já, když jsem byl mnichem.“ Stejně tak bylo s knihou Tobiáš, která podle Luthera „je komedií, ve které se hodně mluví o ženách a která obsahuje hodně směšností a nesmyslů“.

Některé z knih Starého zákona padly za obětí antisemitským předsudkům (o tom ještě bude řeč) tvůrce reformace. Například druhá kniha Makabejská nebo

kniha Ester – „příliš judaizují a je v nich mnoho pohanského smetí“.

Dále měla být z jiných příčin z Bible podle Martina Luthera odstraněna Apokalypsa apoštola svatého Jana. Odůvodnění nového učitelského úřadu v osobě Martina Luthera znělo: „Nenacházím nic apoštolského ani prorockého v té knize. Apoštolové totiž neměli ve zvyku hovořit v metaforách. Prorokují jasnými a srozumitelnými slovy. Ať si o tom každý myslí, co mu radí jeho rozum. Co mě se týče, můj rozum k tomu pociťuje nechut a to je pro mě dostatečným důvodem k odmítnutí.“

Některé „slaměné“ knihy byly vyřazeny z kánonu Bible, jiné byly podrobeny „korekturám“ při překladu. Tímto způsobem byl korigován list svatého apoštola Pavla Římanům tak, aby odpovídal Lutherem vyhlášené zásadě „sola fide“ (jenom víra je potřebná k spáse). V originálu znělo učení apoštola národů takto: „Nestydím se totiž za evangelium: je to Boží síla pro spásu každého člověka, jenž věří, nejprve Žida, potom Řeka.

V něm se totiž zjevuje Boží spravedlnost z víry a k víře, jak je psáno: *Spravedlivý bude žít z víry.*“ (Řím 1,16–17) V překladu Martina Luthera zněla poslední věta: „Spravedlivý bude žít pouze z víry.“ Bylo tedy přidáno slovo „pouze“, což zcela jasně měnilo smysl celého textu. Kdyby přece někdo měl skrupule, zda je opravování apoštolských textů podle vlastního mínění správné, německý reformátor měl odpověď připravenou: „Jestli vám nějaký papista (katolík) bude dělat ciráty kvůli výrazu »jedině«, »pouze«, na to mu hned řekněte: Doktor Luther chce, aby to tak bylo, a ještě dodejte: *sic volo, sic iubeo; sit pro ratione voluntas* (tak chci, tak přikazuji; ať moje vůle poslouží za rozum). Protože nechceme být u papistů žáky a posluchači, ale jejich mistry a soudci; my se také chceme trochu vychloubat a pohádat se s oslimi hlavami, a jak se kdysi svatý Pavel chlubil svými hloupými svatými, tak já se chci rovněž chválit před svými osly.“

(Pokračování)

Z *Milujcie sie!* 5/2016 přeložila -vv-

Milované děti – jistota naděje

– dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

a vytvoříme mu tak východisko. Výměnou pohledů, pohledem do očí se otevřou dveře našeho srdce.

První krok, který činí Bůh ve vztahu k nám, je krokem anticipující a nepodmíněné lásky. Bůh miluje první. Bůh nás nemá rád proto, že v nás je nějaký důvod vzbuzující lásku. Bůh nás má rád, protože On sám je láska, a láska se ze své povahy dává a šíří. Bůh svoji blahosklonnost neváže ani na naši konverzi, která, pokud k ní dojde, je také důsledkem lásky Boží. Svatý Pavel to říká precizně: „Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci.“ (Řím 5,8) Když jsme ještě byli hříšníci. Nepodmíněná láska. Byli jsme „daleko“ jako marnotratný syn z podobenství: „Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl...“ (Lk 15,20) Z lásky se náš Bůh vydal na exodus ze sebe sama, aby nás dostihl na této pustině, kde by jinak jeho přebývání bylo nesmyslné. Bůh nás měl rád i tehdy, když jsme chybovali.

Kdo z nás takto miluje, ne-li otec či matka? Maminka má svého syna ráda, i když je ve vězení. Vzpomínám na matky, které stojí ve frontě na vstup do vězení v mojí diecézi. Tolik matek, a nestyděly se. Syn byl ve vězení, ale byl to jejich syn. Snášely četná ponižování, ale byl to jejich syn, vytrpěly to. Pouze tato mateřská láska nám umožňuje chápat Boží lásku. Matka nežádá zrušení lidské spravedlnosti, protože každé pochybení vyžaduje vykoupení. Matka však nikdy nepřestane pro svého syna trpět. Miluje ho, třebaže je hříšník. Bůh s námi jedná stejně. Jsme jeho milované děti! Copak může Bůh mít děti, které nemiluje? Nikoli, všichni jsme Bohem milováni. Na našem životě neleží žádné prokletí, nýbrž jedině laskavé slovo Boha, který vzal naši existenci z ničeho. Pravdou všeho je vztah lásky pojící Otce se Synem skrze Ducha Svatého, vztah, do kterého jsme zahrnuti milostí. V Něm, v Kristu Ježíši, jsme byli chťeni, milováni a vytou-

ženi. Existuje Někdo, kdo do nás vtiskl prapůvodní krásu, kterou žádný hřích, žádné pochybené rozhodnutí nikdy nebude moci zcela zrušit. Neustále jsme Bohu na očích, jako malé fontánky učiněné proto, aby z nich prýštila dobrá voda. Tak to říká Ježíš samařské ženě: „Voda, kterou [ti] dám já, stane se [v tobě] pramenem vody tryskající do života věčného.“ (Jan 4,14)

Jaký je lék na proměnu srdce nešťastného člověka? Jaký lék změní srdce člověka, který není šťastný: především je třeba jej obejmout. Dát mu pocítit, že je chťený, že je důležitý, a přestane být smutný. Láska volá lásku silněji, nežli nenávisť volá smrt. Ježíš nebyl zabit a vzkříšen kvůli sobě, nýbrž pro nás, aby nám byly odpuštěny hříchy. Pro všechny je tedy čas vzkříšení, čas pozvedání chudých z malomyšlnosti, zejména těch, kteří leží v hrobě mnohem déle než tři dny. Kéž tady ovane naše tváře vánek osvobození. Vzkličí zde dar naděje. A nadějí je Bůh Otec, který nás miluje takové, jací jsme, má nás rád vždycky a všechny, dobré i zlé.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

Pondělí 10. 7. 2017

6:05 V pohorách po horách (32. díl): Bílá hora – Podbeskydská pahorkatina **6:15** Klapka s ... (74. díl): Milan Ohurniak a Jana Tášiková **7:20** Víra do kapsy: Boží slovo v našem životě **7:35** V posteli POD NEBESY IV. (3. díl) **8:30** Outdoor Films s Martinou Balzarovou-Karáskovou a Kamilem Balzarem (61. díl): Podmořská setkávání **10:10** Na pořadu rodina (20. díl): Mladé manželství v dnešní době? **11:15** Stavitelé měst **11:25** Hledal jsem svobodu **11:40** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **11:45** Mašinky (9. díl): O bludné výhybce **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Noční univerzita: Mgr. Vojtěch Vlček – Mučedníci komunismu **13:35** Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení **14:05** Dům ze skla? (15. díl): Doc. Mgr. Jaroslav Šebek, Ph.D. **15:10** Putování modrou planetou: Egypt **16:00** Most **16:35** GOODwillBOY VI. (5. díl) **17:20** Roháči na Mohelnickém dostavníku 2015 (5. díl) [P] **18:00** Ars Vaticana (29. díl) **18:10** Víra do kapsy: Talenty **18:25** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **18:30** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl **18:40** Terra Santa news: 5. 7. 2017 **19:00** Vatican magazine (918. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **20:00** Sedm výprav Josefa Vágnera (2. díl): Ráj antilop **21:35** ARTBITR – Kulturní magazín (28. díl): S P. Ladislavem Heryánem SDB **21:55** Noční univerzita: RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. – Bůh Starého zákona – milosrdný či nemilosrdný **23:30** Vatican magazine (918. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Kulatý stůl: Mediální gramotnost **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 11. 7. 2017

6:05 Slavnostní koncert k 20. výročí založení Ostravsko-opavské diecéze z katedrály Božského Spasitele v Ostravě **7:15** Cesta k andělům (103. díl): Vojtěch Kodet – karmelitán **8:15** Víra do kapsy: Boží slovo v našem životě **8:30** GOODwillBOY VI. (5. díl) **9:10** Exit 316 (3. díl): Přátelství **9:30** Vatican magazine (918. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:05** Noční univerzita: RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. – Bůh Starého zákona – milosrdný či nemilosrdný **11:40** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **11:45** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Ars Vaticana (29. díl) **12:15** Muzikanti, hrajte **12:45** Mosambik, svědek víry **13:20** V pohorách po horách (32. díl): Bílá hora – Podbeskydská pahorkatina **13:30** Kulatý stůl: Mediální gramotnost **15:00** Slezská Lilie 2015: Traband **15:55** Pod lampou **18:00** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František **18:30** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl **18:40** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **18:45** Animované biblické příběhy: Ježíšova modlitba **19:15** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **19:30** Zpravodajské Noeviny (880. díl): 11. 7. 2017 [P] **20:00** Na pořadu rodina (19. díl): Péče o prarodiče **21:05** Terra Santa news: 5. 7. 2017 **21:30** Cvrlikání (11. díl): Žamboši **22:40** Život na zámku Břežany **23:05** Outdoor Films s Romanem Vehovským (12. díl): Cestou osudu a náhody (7 let na cestách autostopem) **0:40** Zpravodajské Noeviny (880. díl): 11. 7. 2017 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 12. 7. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (880. díl): 11. 7. 2017 **6:25** Klapka s ... (61. díl): Oskarem Siebertem **7:30** Vatican magazine (918. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:00** Noční univerzita: Mgr. Vojtěch Vlček – Mučedníci komunismu **9:25** Slezská Lilie 2015: Traband **10:15** Hrdinové víry (8. díl): Oto Mádr **11:25** Ars Vaticana (29. díl) **11:40** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **11:45** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** ARTBITR – Kulturní magazín (28. díl): S P. Ladislavem Heryánem SDB **13:05** Hlubinami vesmíru s Mgr. Lenkou Soumarovou a Denisem Müllerem: Astronomické olympiády **13:50** Exit 316 (3. díl): Přátelství **14:10** Víra do kapsy: Boží slovo v našem životě **14:25** Cvrlikání (11. díl): Žamboši **15:35** Zpravodajské Noeviny (880. díl): 11. 7. 2017 **16:00** Sedm výprav Josefa Vágnera (2. díl): Ráj antilop **17:35** Můj Bůh a Walter: Mše II. [P] **18:10** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **18:30** Od slunéčka do tmy: O prokletém fojtovi **18:40** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **18:45** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **19:30** Terra Santa news: 12. 7. 2017 [P] **20:00** Ohlédnutí za Krakovem (1. díl): Zahajovací večer Českého národního centra **21:35** Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení **22:05** Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravuk Antonína Dvořáka **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:35** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Ježíšova blahoslovenství **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 13. 7. 2017

6:05 Putování modrou planetou: Egypt **6:50** Bol som mimo: Peter Vician **7:55** Mosambik, svědek víry **8:30** Outdoor Films s Dinou Štěrbovou (35. díl): Touha a úděl **10:05** Kulatý stůl: Sexuální zneužívání **11:40** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **11:45** Od slunéčka do tmy: O prokletém fojtovi **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Terra Santa news: 12. 7. 2017 **12:30** Slavnostní koncert k 20. výročí založení Ostravsko-opavské diecéze z katedrály Božského Spasitele v Ostravě **13:40** Cesta k andělům (103. díl): Vojtěch Kodet – karmelitán **14:35** Hledal jsem svobodu **14:50** Hermie – obyčejná housenka **15:25** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František **16:00** Zpravodajské Noeviny (880. díl): 11. 7. 2017 **16:20** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frydku **17:00** V pohorách po horách (32. díl): Bílá hora – Podbeskydská pahorkatina **17:15** Muzikanti, hrajte **17:45** Ars Vaticana (30. díl) **18:00** Animované biblické příběhy: Ježíšova modlitba **18:30** Od slunéčka do tmy: Ondra a Kuba **18:45** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **18:50** Hermie soutěží **19:00** Večeře u Slováků: 15. neděle v mezidobí [P] **19:30** Strání – obec pod Javorínou **20:00** Cvrlikání (44. díl): Trojka Zuzany Homolové **21:10** Exit 316 (3. díl): Přátelství **21:30** Víra v pravdu **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Vatican magazine (918. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:35** Můj Bůh a Walter: Mše II. **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 14. 7. 2017

6:05 Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **6:20** Klapka s ... (60. díl): Ladislavem a Vladislavem Františkovými **7:25** Předání proutěného řemesla **7:50** Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení **8:20** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Ježíšova blahoslovenství **9:40** Víra do kapsy: Boží slovo v našem životě **10:00** Sedm výprav Josefa Vágnera (2. díl): Ráj antilop **11:35** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **11:40** Od slunéčka

do tmy: Ondra a Kuba **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravuk Antonína Dvořáka **12:25** Missio magazin: Červen 2017 **13:30** Ars Vaticana (30. díl) **13:45** Roháči na Mohelnickém dostavníku 2015 (5. díl) **14:25** Outdoor Films s Davidem Klížkem (25. díl): Chci vytvořit světový rekord přes Atlantik **16:00** Putování modrou planetou: Egypt **16:45** Na pořadu rodina (19. díl): Péče o prarodiče **17:55** Angola: katecheta Paulino **18:25** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **18:30** Od slunéčka do tmy: Vlk a liška **18:40** Hermie a lhářka Flo **19:10** ARTBITR – Kulturní magazín (28. díl): S P. Ladislavem Heryánem SDB **19:25** Víra v pravdu **20:00** Kulatý stůl (181. díl): Pečovat o společný domov **21:35** Víra do kapsy: Talenty **22:00** Večeře u Slováků: 15. neděle v mezidobí **22:25** Jak potkávat svět (47. díl): S Bohdanem Mikoláškem **23:50** V pohorách po horách (32. díl): Bílá hora – Podbeskydská pahorkatina **0:05** Cesta k andělům (103. díl): Vojtěch Kodet – karmelitán **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 15. 7. 2017

6:05 Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravuk Antonína Dvořáka **6:25** Papež Benedikt XVI. **7:20** Animované biblické příběhy: Ježíšova modlitba **7:50** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **7:55** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František **8:30** Exit 316 (3. díl): Přátelství **8:50** GOODwillBOY VI. (6. díl) **9:30** V posteli POD NEBESY IV. (2. díl) **10:25** Ohlédnutí za Krakovem (1. díl): Zahajovací večer Českého národního centra **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:15** Pod lampou **14:20** Terra Santa news: 12. 7. 2017 **14:40** Dopsy z rovníku **15:25** Školy naděje **15:35** Večeře u Slováků: 15. neděle v mezidobí **16:05** Hlubinami vesmíru s Mgr. Lenkou Soumarovou a Denisem Müllerem: Astronomické olympiády **16:50** Muzikanti, hrajte **17:25** Vatican magazine (918. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:00** Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení **18:25** Sedmihlásky (98. díl): Maličká su **18:30** Od slunéčka do tmy: Vlk a liška **18:45** Na pořadu rodina (19. díl): Péče o prarodiče **20:00** Cesta k andělům (104. díl): Josef Koutecký **20:50** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **21:05** Roháči na Mohelnickém dostavníku 2015 (5. díl) **21:45** Neoblokný kardinál **22:35** Noční univerzita: Mgr. Vojtěch Vlček – Mučedníci komunismu **0:05** Večer chval (62. díl): Chapela **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 16. 7. 2017

6:15 Ars Vaticana (30. díl) **6:25** Mosambik, svědek víry **7:00** Putování modrou planetou: Egypt **7:45** Cvrlikání (44. díl): Trojka Zuzany Homolové **8:50** 750 let Svinova **9:30** Večeře u Slováků: 15. neděle v mezidobí **10:30** Mše svatá [L] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (28. díl): S P. Ladislavem Heryánem SDB **11:55** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:05** Cesta k andělům (104. díl): Josef Koutecký **14:00** Muzikanti, hrajte **14:35** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Ježíšova blahoslovenství **16:00** Můj Bůh a Walter: Mše II. **16:30** Jak potkávat svět (50. díl): S Hanou a Petrem Ulrychovými **17:55** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:00** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František **18:30** Animované biblické příběhy: Saul z Tarsu **19:00** Hermie a ustrašený pavouk **19:30** Exit 316 (4. díl): Konflikt [P] **20:00** Svatodušní vigilie: Brno-Řečkovice **22:05** Na pořadu rodina (19. díl): Péče o prarodiče **23:10** Dana **23:30** Ars Vaticana (30. díl) **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 10. 7. o 18:35 hod.: Animované biblické príbehy (Kráľ sa stal sluhom)

Roky, ktoré nasledovali po Ježišom ukrižovaní, neboli pre učeníkov ani pre stále rastúce spoločenstvo kresťanov jednoduché. Boli to roky učeníctva. Učili sa, ako slúžiť druhým ľuďom, aby tým naplnili Ježišovo poverenie.

Utorok 11. 7. o 20:05 hod.: Spravodajský súhrn

Súhrn najdôležitejších udalostí zo života Cirkvi z domova i zo sveta.

Streda 12. 7. o 20:15 hod.: Titus Zeman v mojom živote

Séria video-svedectiev, ktorá prináša pohľad na osobu učiteľa, saleziána na spolubrata a väzňa, mučeníka pre duchovné povolania dona Titusa Zemana. Prostredníctvom rozhovorov s príbuznými, rehoľnými bratmi či súčasníkmi spoznávame ctihodného dona Titusa ľudsky v príhodách zo životov, ktoré ovplyvnil.

Štvrtok 13. 7. o 16:30 hod.:
Hradý srdca Európy 2 (dokument)

Dokumentárny film mapuje aktuálnu situáciu hradných stavieb v jed-

notlivých krajoch Slovenska. Druhý diel zachytáva 22 hradov v Nitrianskom a Žilinskom kraji.

Piatok 14. 7. o 20:30 hod.: Effeta (Mt 13,1-23)

Nad úryvkom z evanjelia podľa Matúša (Mt 13, 1-23) "Rozsieváč," ktoré sa číta v pätnástu nedeľu obdobia cez rok cyklus A, sa zamýšľame s Mariánom Valábkom SDB. Moderuje Eva Petrovičová.

Sobota 15. 7. o 20:30 hod.: Svätý Ľudovít Mária Grignon de Montfort / Hlas, ktorý vystúpil do neba (dokument)

Spoznajte s nami šíriteľa mariánskej úcty, ktorý výrazne ovplyvnil vzťah sv. pápeža Jána Pavla II. k Panne Márii. Vydajte sa na neľahkú púť Francúzskom a prechádzajte ťažkými chvíľami plní nádeje a lásky, ako sv. otec z Montfortu.

Nedeľa 16. 7. o 10:30 hod.: Svätá omša

Priamy prenos svätej omše z Arcidiecéznej púte v Gaboltove. Celebruje Mons. Marek Forgáč, košický pomocný biskup.

Matice svatokopecká zve zájemce na POUŤ KE SV. ANNĚ, ktorá sa koná v sobotu 22. 7. 2017 ve Staré Vodě u Libavé.

Odjezd v 8.00 hod.: Sv. Kopeček - hospic, nad Drozdínem, Samotišky křižovatka, Samotišky samoobsluha, Dolany kostel. Návrat do 15.00 hod. Príspevek na jízdné činí 130 Kč. **Program:** 10.00 hod. mše svätá, po ní adorace a svätostné požehnaní, poté procesie ke Královské studánce a žehnaní vody. Záväzná přihlášky vč. platby osobné v Muzeu Matice svatokopecké: nedeľa 25. 6. 2017 v době 10-12 hod., nedeľa 9. 7. 2017 v době 10-12 hod.

Pro velký zájem přidáváme **POUŤ LURDY - FATIMA ve dnech 12. - 21. 10. 2017.**

Podrobnosti: tel. 568 821 115, www.ckvoma.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
8. - 15. ČERVENCE 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 7.		PO 10. 7.		ÚT 11. 7.		ST 12. 7.		ČT 13. 7.		PÁ 14. 7.		SO 15. 7.	
Antifona	919	1029	934	1045	1754	1975	964	1077	980	1096	996	1113	1734	1953
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	1426	1602	964	1078	981	1096	997	1114	1734	1953
Antifony	920	1030	935	1046	1756	1976	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	813	914	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	1756	1977	969	1083	985	1101	1001	1118	1735	1954
Antifona k Zach. kantiku	703	793	939	1050	1427	1603	969	1083	985	1101	1429	1605	1735	1954
Prosby	924	1034	939	1050	1757	1977	969	1084	985	1101	1002	1119	1724	1943
Závěrečná modlitba	703	794	939	1050	1427	1603	970	1084	1428	1604	1429	1605	1430	1607
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	792	890	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	1759	1979	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	703	794	943	1054	1427	1603	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
SO 8. 7.														
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	1426	1602	975	1090	991	1108	1008	1125
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	1761	1981	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1761	1982	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	1763	1983	979	1094	995	1112	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	703	793	704	794	948	1060	1427	1603	979	1094	995	1112	1429	1605
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	1764	1984	979	1095	995	1112	1011	1129
Záv. modlitba	703	794	703	794	948	1061	1427	1603	980	1095	1428	1604	1429	1605
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Nedeľa 9. 7. - 14. nedeľa
v mezidobí

1. čt.: Zach 9,9-10

Ž 145(144),1-2.8-9.10-11.13cd-14

 Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé*
jméno, můj Bože, králi.

 Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Řim 8,9.11-13

Ev.: Mt 11,25-30

Pondělí 10. 7. - ferie

1. čt.: Gn 28,10-22a

Ž 91(90),1-2.3-4ab.14-15ab

 Odp.: srov. 2b (*Bože můj, v tebe*
doufám.)

Ev.: Mt 9,18-26

Úterý 11. 7. - svátek sv. Benedikta

1. čt.: Př 2,1-9

Ž 34(33),2-3.4+6.9+12.14-15

 Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit*
Hospodina.)

Ev.: Mt 19,27-29

Středa 12. 7. - ferie

1. čt.: Gn 41,55-57; 42,5-7a.17-24a

Ž 33(32),2-3.10-11.18-19

 Odp.: 22a (*Ať spočine na nás,*
Hospodine, tvé milosrdenství.)

Ev.: Mt 10,1-7

Čtvrtek 13. 7. - nezávazná
památka sv. Jindřicha

1. čt.: Gn 44,18-21.23b-29; 45,1-5

Ž 105(104),16-17.18-19.20-21

 Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které*
učinil Hospodin.

 Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,7-15

Pátek 14. 7. - nezávazná památka
bl. Hroznaty nebo sv. Kamila
de Lellis (v plzeňské diecézi:
svátek bl. Hroznaty)

1. čt.: Gn 46,1-7.28-30

Ž 37(36),3-4.18-19.27-28.39-40

 Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází*
spása od Hospodina.)

Ev.: Mt 10,16-23

Sobota 15. 7. - památka
sv. Bonaventury

1. čt.: Gn 49,29-32; 50,15-26a

(hebr. 49,29-33; 50,15-25)

Ž 105(104),1-2.3-4.6-7

 Odp.: srov. Ž 69(68),33 (*Hleďte*
Pána, ubožáci, a vaše duše bude
žít.)

Ev.: Mt 10,24-33

